

Wapperen

Het enorme diepe bord met Wolem erin zat dus vol water. En er waren boten gekomen. Dat hadden ze ergens geregeld.

Nu was iedereen weg, behalve Jona.

Haar vader had vast nog naar haar gezocht. Misschien had hij gedacht dat ze op de wc zat. En dat ze daarna in een ándere boot terecht was gekomen. Maar eenmaal op het droge zou hij ontdekken dat ze in geen enkele boot zat. Dan zou hij aan iedereen vertellen dat hij zijn kind kwijt was. Ook aan de mensen van wie hij de naam niet kende. En dan zouden al die mensen willen weten hoe ze eruitzag.

Misschien bestond er een vragenlijst om dat te weten te komen.

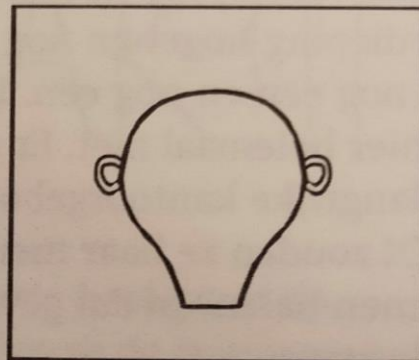
VRAGENLIJST OPZOEKING

a.u.b. omcirkelen of aanvullen

Wat voor neus heeft de persoon die u zoekt?

ఎ ఎ ఎ ఎ ఎ ఎ ఎ ఎ ఎ ఎ ఎ

Vul het vak hiernaast
aan met het haar van
de persoon die u zoekt.

Hoe lacht de persoon die u zoekt meestal?

a. hahahahaha	d. wahaaaaaa
b. hihihihihhi	e. ghaghaghagha
c. gnuhgnuuhn	f. anders.....

Waar wordt de persoon die u zoekt blij van?

- a. knuffelen
- b. niet gestoord worden
- c. taart met stukjes chocola
- d. een eigen hond
- e. anders.....
- .....

Ze kon maar het beste rustig wachten tot ze werd gevonden.

Maar als ze gevonden wilde worden, moest iedereen wél weten waar ze was. Stel je voor dat haar vader had geregeld dat andere mensen gingen regelen dat andere mensen haar gingen zoeken. Die kwamen dan aan op de derde verdieping en keken achter alle deuren. En dan een verdieping hoger en nog een verdieping hoger en nog een en nog een en nog een. Die zouden vast denken: dat kind is hier helemaal niet. Er zijn nooit kinderen in zulke hoge belangrijke kantoorgebouwen.

Of zouden ze haar met een vliegtuigje of een helikopter komen halen? In dat geval kon ze maar het beste naar het dak gaan.

Maar als ze toch met een boot kwamen, moesten ze wél weten dat ze haar op het dák konden vinden.

Jona bedacht een plan. Ze klom weer een heleboel trappen op en liep naar haar vaders kamer. Daar pakte ze papieren van het bureau, en een dikke stift. Dat had ze ook op de derde verdieping kunnen doen, maar dat durfde ze niet.

Op de voorkant van die papieren stonden onbegrijpelijke dingen, zoals:

We moeten de problemen lostrekken en insights krijgen voor het realiseren van een optimale klantervaring.

Op de lege achterkanten schreef ze in grote letters:

Ik zit op
het DAK!!!!

Wel tien keer schreef ze dat zinnetje heel groot op.

En met dat stapeltje papieren liep ze de trappen af naar de derde verdieping.

Daar legde ze de vellen allemaal op de vloer. De hele gang kreeg eilandjes van papier met Jona's boodschap erop.

Er brandden geen lampen meer. Die hadden ze zeker uitgedaan voordat ze weggingen. Of misschien waren alle lampen kapot, net als de lift.

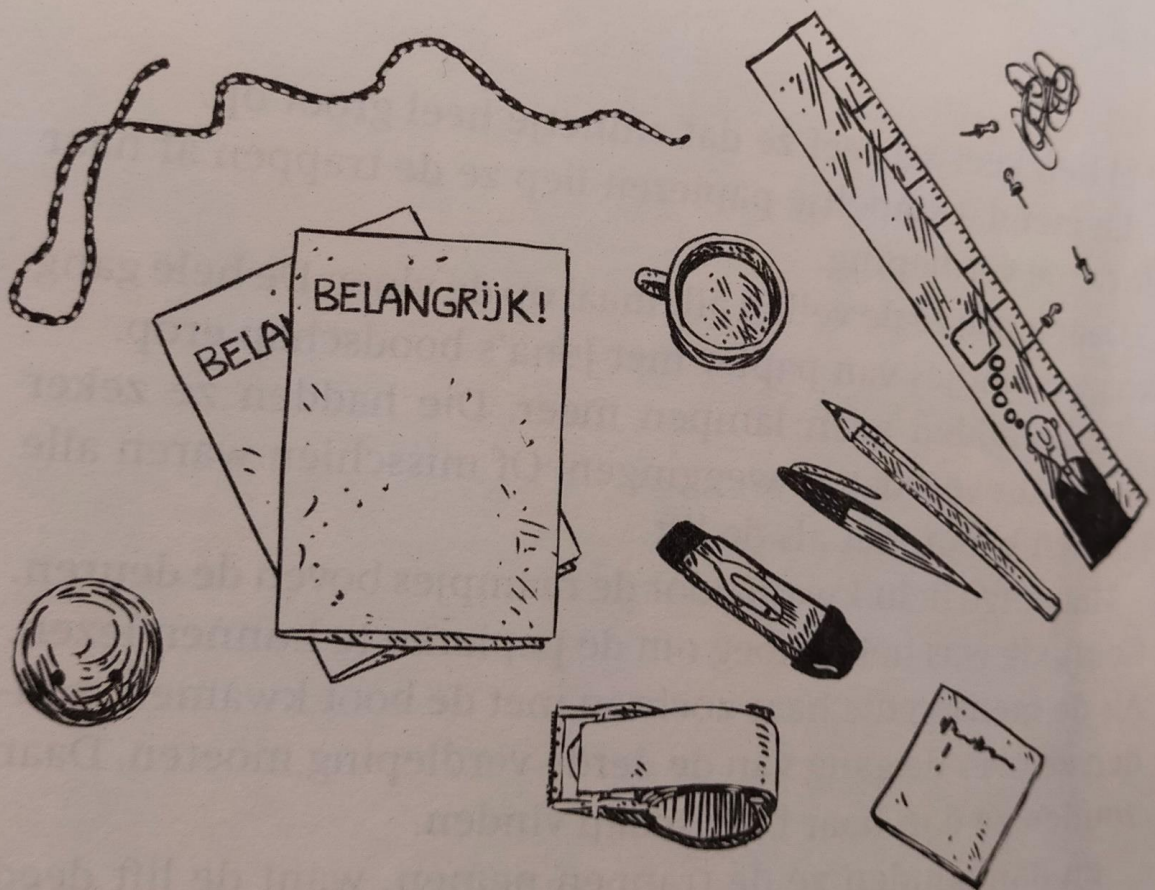
Het enige licht kwam door de raampjes boven de deuren. Gelukkig was het genoeg om de papieren te kunnen lezen. Als de mensen die haar zochten met de boot kwamen, zouden ze over de gang van de derde verdieping moeten. Daar zouden ze dan haar boodschap vinden.

En dan zouden ze de trappen nemen, want de lift deed het niet.

Als ze met een helikopter of een vliegtuigje kwamen, konden ze haar op het dak zien staan. Maar dan moest ze wel hun aandacht trekken. Ze moest iets hebben om

mee te wapperen. Daar had ze een keer iets over gelezen en dat had ze weer eens goed onthouden. Het ging over mannen die waren aangespoeld op een onbewoond eiland. Die zagen een vliegtuig naderen en hadden hun hemden uitgetrokken om ermee te wapperen. En ze werden gered. Wapperen was dus heel belangrijk om gered te worden.

In haar vaders kamer vond ze niks waar ze goed mee kon wapperen.

Haar vaders jas hing niet meer aan de kapstok. Zelf had ze geen jas aan gehad, want het was die ochtend nog lekker weer geweest.

Ze moest iets vinden waar je echt flink mee kon wapperen, en niet alleen maar een beetje slodderen.

Voor zoiets belangrijks mocht ze best iets uit andere kamers halen, vond ze eigenlijk toch wel. Ze moest doen wat ze kon om gered te worden en daar hoorde bij dat ze iets moest vinden om mee te wapperen. Dat had ze in haar gedachten zo geregeld.

Een paar kamers verderop vond ze een bruikbare jas. Die was lang en geel en heel geschikt om mee te wapperen.

De zon bescheen het grote dak. De wolken waren dunner geworden en bezig te verdwijnen. Hier en daar kon Jona beneden het water zien, en halve huizen en bomen.

Ze oefende met wapperen. De jas werd er zwaarder van.

Nergens zag ze een vliegtuig. Er waren wel vogels die hoog konden komen.

Ze besloot ergens een stoel te gaan halen. Dan hoefde ze tijdens het wapperen niet de hele tijd te blijven staan.

Maar wat als er net een vliegtuig zou komen als ze binnen was?

Dan zou de piloot een jas op de tegels zien liggen die niet wapperde.

Jona kreeg een idee. Ze hing de jas aan de paal. Ze hing hem zo hoog mogelijk, want de wind moest erbij kunnen komen. Ze legde een knoop in de mouwen alsof die de paal omhelsden.

Nu flapperde de jas een beetje uit zichzelf.

En omdat hij rechtop hing, kon je er een mens met één been in zien, en met een heel lange hals. Het was wel een mens zonder hoofd.

‘Wapper maar, jas,’ zei Jona. ‘Ik ben zo weer terug.’

